

РЕШЕНИЕ

№ 731

гр. Бургас, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво В. Добрев

при участието на секретаря Мария Н. Тошева
като разгледа докладваното от Иво В. Добрев Гражданско дело №
20212100101717 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод искова молба на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ул. „Околовръстен път“ №260, представлявано от Димитър Шумаров и Петя Николова Димитрова- изпълнителни директори, чрез адв. Светозар Златанов., съдебен адрес гр. София, ул. „Неофит Рилски“ №57, партер, с която е предявен иск за осъждане на ответника Р. СТ. Т., ЕГН ***** от ***** да заплати следните суми: 60 845,56 евро- главница; 3 994,79 евро- възнаградителна лихва за периода от 10.10.2019г. до 24.08.2021г.; 9 985, 63 евро- мораторна лихва за периода от 10.10.2019г. до 12.09.2021г.; 59,06 евро- такси по договора в евро за периода от 27.04.2020г. до 12.09.2021г.; 101,71 евро- имуществени застраховки за периода от 18.05.2019г. до 12.09.2021г.; 140 лв.- такси по договора в лева за периода от 11.11.2019г. до 12.09.2021г.; 120лв.- нотариални разноски за периода от 11.11.2019г. до 12.09.2021г. ведно със законната лихва върху претендираната главница от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че съгласно договор за банков кредит за покупка и ремонт на недвижим имот № ****г., „Юробанк България“ АД /предишно наименование „Българска пощенска банка“ АД/ е предоставила на Р. СТ. Т. в качеството му на кредитополучател сумата от 55 000евро, с краен срок на погасяване съгласно чл.5 ал.1 от договора- 276 месеца. Във връзка с отпуснатия кредит, ответникът подписал нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 18, том II, рег. №3365, дело № 191 от 2007г. на нотариус Цвета Атанасова- с район на действие Районен съд- гр. Бургас, вписана под №458 в НК. След учредяване на ипотека и откриване на заемна сметка по договора кредитополучателят усвоил кредит в размер на 55 000евро. Впоследствие условията по договора за кредит били предоговорени със сключването на допълнително споразумение от 13.07.2009г., допълнително споразумение от 30.06.2010г., допълнително споразумение от 23.11.2010г., допълнително споразумение от 30.11.2010г., допълнително споразумение от 28.07.2011г., допълнително споразумение от 10.10.2012г., допълнително споразумение от 18.05.2016г. и допълнително споразумение от 04.01.2019г. По силата на чл.24 ал.1 от договора страните

постигнали съгласие за предоставяне на Банката право едностранно да прехвърли вземанията си, произтичащи от него на дружества или институции от групата на Eurobank EFG Group, включително на „Бългериън ритейл сървисиз“ АД. С договор за цесия от 03.10.2007г., Банката прехвърлила всичките си вземания по процесния договор на „Бългериън Ритейл сървисиз“ АД. Впоследствие с договор за обратна цесия от 25.01.2013г. „Бългериън Ритейл сървисиз“ АД прехвърлило на Банката отново всички вземания срещу ответника. При извършените цесии били спазени разпоредбите на чл. 99 ал. 3 и чл. 4 ЗЗД. Съгласно чл. 18 ал. 1 от договора при непогасяване на която и да е вноска по кредита, както и при неизпълнение на което и да е задължение, банката можела да направи кредита изцяло или частично предсрочно изискуем. След извършена справка в счетоводната система на „Юробанк България“ АД се установило, че към 13.08.2020г. е налице трайно просрочие на дължими месечни вноски в размер на 7131.27 евро поради непогасяване на 11 вноски за главница, считано от 10.10.2019г. и 11 вноски за лихва, считано от 10.10.2019г. С оглед големия размер на просрочието Банката упражнила правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, за което на ответника е изпратено нарочно уведомление, връчено чрез ЧСИ Делян Николов. Предсрочната изискуемост на кредита настъпила на 24.08.2021г. след достигане на волеизявлението на банката до ответника. Ищецът уточнява, че ответникът е уведомен за горното по реда на чл. 47 ГПК, тъй като бил търсен в продължение на един месец, с интервал от поне една седмица между всяко от посещенията, като едно от тях се е състояло в неприсъствен ден.

Назначените особени представители на ответника- адв. Константин Велков. и адвокат Ангел Гаврилов, със съдебен адрес: гр. Бургас, бул. „Стефан Стамболов“ №26А, ет. 7, ап. 3 са депозирали отговор на исковата молба, с който оспорва основателността на предявения иск. Изразява се мнение, че ищецът не е изложил твърдения за подновяване на вписаната ипотека. На следващо място се сочи, че с цедирането на вземането към „Бългериан ритейл сървисиз“ АД, същото от търговска сделка се е превърнало в обикновено парично вземане и всички изисквания характерни за банковия кредит отпадали. Обратната цесия към кредитната институция не превръщала вземането автоматично в такова по договор за банков кредит. Цитирани са и други текстове от договора и анексите към него, които следва да се квалифицират като неравноправни клаузи по смисъла на чл.143 ЗЗП, довели до изменение на първоначалните уговорки под формата на увеличаване размера на кредита и начисляване на лихви върху лихви. Конкретно внимание се обръща на клаузата на чл.6 ал.3 от договора. На последно място се прави възражение, че ответникът не е подписал собственоръчно всички документи свързани с процесния договор за кредит, като се оспорва автентичността на подписа му.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Не се спори между страните, че на 11.04.2007г. между ищеца и ответника е сключен договор за кредит за покупка и ремонт на недвижим имот, по силата на който банката предоставила на кредитополучателя сумата от 55 000 евро, а последният от своя страна поел задължение да върне заетите му средства и да заплаща годишна лихва в размер на сбора от базовия лихвен процент на банката, валиден за съответния период и договорна надбавка в размер на 0.5 пункта. Към момента на сключване на договора размера на БЛП е бил 6 %. В чл.3 ал.3 е записано, че при просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателя дължи лихва в размер на сбора от лихвата за редовна главница, определена по посочения в договора ред, плюс наказателна надбавка от 10 пункта. В ал.5 на чл.3 страните се съгласили, че действащият базов лихвен процент на банката за жилищни кредити не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за тях. Предвидено е кредитът да се погаси за срок от 276 месеца, на месечни вноски, съгласно погасителен план, неразделна част от договора, както и погасяването да се извършва във валутата, в която същия е разрешен и усвоен. В чл.6 ал.3 от

договора е отразено освен това, че ако по време на действието му банката промени БЛП за жилищни кредити, размерът на погасителните вноски, уговорени между страните се променя автоматично в съответствие с промяната, за което кредитополучателя с подписването на договора, дава своето неотменимо и безусловно съгласие.

По силата на чл.4 и 10 от договора кредитополучателите се задължили да отговарят за заплащане на разноски и такси, свързани с обслужване на кредита. Съгласно чл.12 от договора банката запазвала правото си по време на действие на същия да променя тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните, които прилага при операциите си, като тези изменения са задължителни за страните от деня на приемането им.

Не са налице противоречиви становища и относно факта на прехвърляне на вземането на кредитната институция в полза на „Бългериън ритейл сървисиз“ АД, с оглед на предвидената изрично такава възможност в договора. На 03.10.2007г. „Бългериън ритейл сървисиз“ АД встъпило в правата на удовлетворения кредитор, след което към договора за кредит за покупка на недвижим имот били сключени допълнителни споразумения съответно на 13.07.2009г.; 30.06.2010г.; 23.11.2010г.; 30.11.2010г.; 28.07.2011г. и 10.10.2012г. Последните три анекса от 18.05.2016г., 31.03.2017г. и 04.01.2019г. са подписани след обратната цесия в полза на кредитната институция. Не се оспорва и твърдението за забава и спиране на плащанията по договора след 10.10.2019г., довело в един по-късен момент до обявяване на кредита за предсрочно изискуем.

Установява се също така, че съгласно уговорките между страните, обективирани в допълнителните споразумения съществуващите и непогасени просрочени задължения и начислените за периодите на облекчение договорни лихви са реструктурирани към размера на редовната и непогасена главница. Вследствие на така извършените капитализации размерът на задължението за плащане по договора в това число- главница и лихви е определен /коригиран/ с всяко едно от споразуменията, в които се уговаря наново включително начина на заплащане на лихвата, през периода на действие на същото. С допълнително споразумение от 31.03.2017г. страните се съгласили да се въведе 12 месечен период на облекчено погасяване по сделката, като за този период общият дълг се олихвява с годишна лихва изчислена при прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определя като сбор от референтен лихвен процент плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 6.01%. След изтичане на периода на облекченото погасяване на дълга се променя размера на лихвения процент по сделката като следвало да се заплаща референтен лихвен процент плюс договорна надбавка в размер на 8.18% пункта. Размерът на договорната надбавка на практика е повишен от 6.01 пункта на 8.18 пункта, като по този начин, независимо от въведените облекчения, реално се постигнало увеличаване на лихвата, доколкото същата се формирала от базовия лихвен процент плюс тази надбавка. Същото се отнася и за уговорките, залегнали в последния анекс, подписан между страните. Там е предвидено, че след изтичане на двугодишния период на облекчения лихвата ще се определя не като сбор от референтен лихвен процент и надбавка в размер на 2.89%, а като сбор от референтен лихвен процент и фиксирана надбавка в размер на 4.89%.

За установяване на горните обстоятелства по делото са приобщени множество писмени доказателства - процесния договор и споразумения към него, погасителни планове, справки и извлечения, допусната е съдебно-счетоводна експертиза.

В заключението си вещото лице е изчислило размера на неизплатените задължения за главница, лихви и такси, към датата на предявяване на иска. Извършено е проучване и установено къде са се водили счетоводно вземанията към ответника, след извършената цесия, като са изложени направените констатации. Вещото лице е отговорило и на зададения от съда въпрос в случай, че констатира капитализиране на възнаградителна лихва да посочи задълженията по договора за кредит, съобразявайки първоначално уговорения между страните лихвен процент. В съдебно заседание е уточнило и коригирало стойностите на

главница и възнаградителна лихва при този вариант на изчисления. Съдът намира заключението на вещото лице за обективно и обосновано, като го цени без всякакви резерви.

За наличие на неравноправни клаузи в договора съдът трябва да следи не само по направено възражение от страните, но и служебно, поради което на обсъждане подлежи и основателността на изложените в становището на ответника аргументи, че текстовете на чл.3 ал.5 и чл.6 ал.3 от договора следва да се третираят като нищожни разпоредби.

Съгласно чл.143 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, между които- т.9 налагане на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора, т.10- при предвидена възможност за търговеца да променя едностранно условията по договора, въз основа на непредвидено в него основание, т.11- при възможност на търговеца да променя едностранно характеристиките на стоката или услугата и т.12- при предвиждане цената да се определя при получаването на стоката или услугата или при предоставено право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с тази, уговорена при сключването на договора. Съгласно чл.145 ал.1 ЗЗП неравноправната клауза в договор с потребител се преценява като се вземат предвид видът на стоката или услугата и всички обстоятелства, свързани с неговото сключване към датата на сключването, както и всички останали клаузи на договора или друг договор, от който той зависи.

В конкретния случай анализът на клаузите на чл.3 ал.5, чл.6 ал.3 и чл.12 от договора разкрива конкретни признаци на неравновесие или неравнопоставеност на уговорките. В тези текстове категорично липсва яснота относно начина на формиране на базовия лихвен процент, нито са описани условията, които биха довели до промяна в тарифата за лихвите, като не е налице каквато и да е препратка към правила или методология за тяхното определяне. От друга страна в договора не е посочено, че изменението на базовия лихвен процент зависи от фактори, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги, нито се изброяват условията и предпоставките, които биха довели до промяна на този процент. За сметка на това е записано, че същият не подлежи на договаряне и промените в него стават незабавно задължителни за страните, както и че в случай на такава настъпила корекция, въведена на практика едностранно от кредитната институция, размерът на погасителните вноски се променя автоматично, за което следва да се счита, че кредитополучателят е дал своето неотменимо и безусловно съгласие. От прочита на тези клаузи следователно не става ясно как банката променя своя БЛП, съответно размера на лихвата по кредита и най-накрая размера на месечната вноска, дължима от ответника. Дали за това са въведени обективни критерии или би се случило в резултат на субективното желание на кредитора, липсват договорки в процесния договор. Съдът счита, че процесните клаузи не са индивидуално уговорени и изводът за това се следва от прочита и тълкуването на същите, доколкото в тях, както вече се посочи липсва въведен алгоритъм, начин на определяне или изчисление на БЛП. Тези текстове са част от съдържанието на договора, така както е изготвено от банката и предложено на потребителя и по отношение именно на тях ответникът не е имал каквато и да е възможност да търси предоговаряне. Непосочването на конкретни условия в договора, предвиждащи правото на банката едностранно да промени лихвата прави невъзможно извършване на проверка включително дали такава промяна се дължи на обективни причини. Клаузите на чл.3 ал.5, чл.6 ал.3 и чл.12 от договора по мнение на настоящия състав са неравноправни и следва да се считат за нищожни, тъй като са изготвени предварително от банката и ответникът не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Тези текстове не са индивидуално уговорени между страните, а същевременно ищецът си е запазил правото да променя

едностранно условията на договора, на непосочени в същия основания. Касае се за уговорки, сключени във вреда на потребителя, тъй като дават неконтролируеми права на другата страна, не отговарят на изискванията на добросъвестността, а банката не е положила грижата на добрия съконтрагент при сключване на договора в резултат, на което се е стигнало до неравновесие на правата на двете страни, даваща изключителни възможности на кредитната институция безконтролно да променя съдържанието на договорните отношения.

Направената констатация за нищожност на горните клаузи не води до извод за нищожност на целия договор, тъй като няма пречка същият да бъде приложен и изпълнен и без тях. Самата първоначално уговорена лихва следва да остане действаща между страните, доколкото уговорката към момента на сключване на договора не противоречи на разпоредбите на ЗЗП.

При обсъждане и коментар на анексите към договора трябва да се установи дали вземанията на кредитора по тях се основават на приложението на нищожните уговорки от договора за кредит. Съгласно разпоредбата на чл.366 ЗЗД сключената спогодба върху непозволен договор е нищожна, дори и страните да са се спогодили относно неговата нищожност /в този смисъл решение № 146 от 1.11.2017 г. по т.д. № 2615/2016 г. на ВКС/. В конкретния казус и при действието на договора, съдържащ посочените вече неравноправни клаузи страните са се спогодили /в допълнителните споразумения/ относно дължимата главница в резултат на нейното капитализиране и дължимите помежду им лихви, като тези клаузи, дори да се счете, че са индивидуално уговорени, несъмнено произтичат и са свързани с приетите за неравноправни такива, част от първоначалния договор, даващи възможност на банката да определя и променя едностранно размера на лихвата. Доколкото клаузите на тези споразумения следват в голямата си част от приложението на неравноправните клаузи на договора за кредит, то същите трябва да се считат за нищожни. Определянето на размера на задължението едностранно от търговеца чрез прилагане на неравноправна клауза от първоначалния договор и сключването на спогодба, при която взаимните отстъпки са определени от така формирания размер на дълга безспорно представлява спогодба върху непозволен договор по смисъла на чл.366 ЗЗД, независимо, че основният договор не е обявен за нищожен в неговата цялост.

Със сключването на процесните споразумения се е целяло задължението, формирано по неравноправните клаузи да се приеме от ответниците и да се счита за индивидуално уговорено. След като размерът на задълженията, включително този на дължимата лихва е определян на база на нищожни договорни клаузи, независимо от приемането му от кредитополучателя, то споразумението представлява спогодба по непозволен договор, която както вече се изтъкна е нищожна. Нищожността на посочените допълнителни споразумения, произтича от нарушаването на забраната на чл.10 ал.3 ЗЗД. В решение № 66 от 29.07.2019 г. по т. д. № 1504/2018 г. на ВКС е прието, че уговорката в допълнителни споразумения към договор за кредит за прибавяне към размера на редовната главница на просрочени задължения за лихви, върху които се начислява възнаградителна лихва, представлява анатоцизъм по смисъла на чл.10 ал.3 ЗЗД. Нищожността на споразуменията има за последица прилагане в отношенията между страните на първоначалния договор, който може да се изпълнява без неравноправните му клаузи, включително относно размера на възнаградителната лихва и падежите на отделните погасителни вноски.

С част от посочените споразумения, цесионерът е преуредил съществени условия по договора, а именно: размера на дълга чрез капитализиране на просрочени задължения, гратисен период и размер на лихвата, която ще се начислява по време на и след изтичането на периода, включително са изготвени и подписани нови погасителни планове с ответника. С договора за цесия новият кредитор придобива само вземанията, които цедентът е имал към длъжника, но не встъпва в същото правоотношение като нов кредитор на мястото на

стария, доколкото това може да бъде осъществено единствено чрез активна субективна новация, за чието сключване е необходимо и съгласието на длъжника. Смисълът на цесията е вземането да бъде отделено от правоотношението, а новият кредитор да придобие единствено притезанието, т.е. правото да иска нему да се изпълни по същия начин, по който длъжникът се е задължил към стария си кредитор. Поради това доктрината приема, че придобивайки вземането, новият кредитор не придобива и останалите права на стария кредитор, например правото да се развали договора, от който произтича прехвърленото вземане. От изложеното следва, че придобивайки вземането, цесионерът не може да влияе върху договорно-правната връзка, сключена между цедента и длъжника, включително не може да променя уговорките между тях като увеличава размера на дълга, променя размера на лихвата и т.н. За него е налице възможност само да договори нови условия за погасяване на придобитото вземане, но във вида, в който го е придобил, без оглед на това дали то е изискуемо или не е изискуемо. Поради изложеното се налага изводът, че допълнителните споразумения, сключени с „Бългериън Ритейл Сървисиз“ АД не са произвели действие по отношение на ответника поради липса на основание за сключването им. Дори да се приеме, че придобивайки вземането, цесионерът придобива и правото да преурежда отношенията между длъжника и стария кредитор, то безспорно посоченото по-горе дружество не е имало качеството на банка по смисъла на ЗКИ, даващо му право да намесва в една банкова сделка. Според чл.3 ал.1 ЗКИ, обн.ДВ бр.59/2006 год., в сила към момента на подписване на първия договор за цесия, финансовата институция е лице, което е различно от кредитна институция, но може да извършва дейностите по чл.2 ал.2 т.5 - 14 ЗКИ, както и може да отпуска заеми със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, т.е. не може да извършва същинска банкова дейност по чл.2 ал.2 от същия закон. Със сключването на допълнителното споразумение от цесионера се е стигнало до нарушение на чл.3 ал.1 ЗКИ, тъй като всъщност предоговаряйки условията по договора за банков кредит, финансовата институция е предоговорила условията по заем, отпуснат със средства, които са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства от банка, т.е. извършила е банкова дейност по определяне размера на дълга и лихвата. Това нарушение на императивната норма на чл.3 ал.1 ЗКИ води до нищожност на уговорките по допълнителните споразумения, включително не задължава ответника по начина, посочен от ищеца в исковата молба.

Съдът е открил производство по чл.193 ГПК във връзка с оспорване истинността на конкретни документи от процесуалните представители на ответника, в частта им относно авторството на същите. Оспорването е недоказано, тъй като не са събрани каквито и да е материали, потвърждаващи твърденията на ответната страна, независимо от указаната и доказателствена тежест.

При тези данни съдът намира, че размерът на задължението на ответника следва да бъде изчислен при съобразяване единствено и само клаузите на първоначалния договор, съгласно които кредитът се погасява на месечни вноски, включващи главница и лихва, с размер на всяка вноска, съгласно погасителен план, неразделна част от договора. Анализът на всички, приобщени по делото писмени доказателства и обсъждането на информацията, съдържаща се в заключението на вещото лице и направените уточнения от него в съдебно заседание, при съобразяване на изложените по-горе доводи позволява на настоящия състав да възприеме позиция, че размерът на задължението на ответника за неиздължена главница възлиза на сумата от 43 013.02 евро, а възнаградителната лихва е на стойност 13 993.11 евро. Съдът се солидаризира напълно със становището на вещото лице в частта му, в която се посочва, че стойностите на останалите, търсени от банката суми не следва да търпят корекция и са правилно изчислени от кредитната институция.

При това положение исковата претенция за главница в частта и за разликата над установената по делото и посочена по-горе /43 013.02 евро/ до претендираната такава в размер на 60 845.56 евро следва да се отхвърли. Претенциите за осъждане на ответника да

заплати на ищеца сумите от 3 994,79 евро- възнаградителна лихва за периода от 10.10.2019г. до 24.08.2021г.; 9 985, 63 евро- мораторна лихва за периода от 10.10.2019г. до 12.09.2021г.; 59,06 евро- такси по договора в евро за периода от 27.04.2020г. до 12.09.2021г.; 101,71 евро- имуществени застраховки за периода от 18.05.2019г. до 12.09.2021г.; 140 лв.- такси по договора в лева за периода от 11.11.2019г. до 12.09.2021г.; 120лв.- нотариални разноски за периода от 11.11.2019г. до 12.09.2021г. следва да се уважат изцяло, тъй като тези стойности са по-малки или равни на установените по делото задължения по договора към кредитната институция.

В тежест на ответника, при този изход на делото, следва да бъдат възложени направените от банката- ищец в настоящото производство разноски съразмерно на уважената част от иска в общ размер на 11163.84 лева.

Ето защо Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Р. СТ. Т., ЕГН ***** от **** да заплати на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр.София, район Витоша, ул. „Околовръстен път“ №260, представлявано от Димитър Шумаров и Петя Николова Димитрова- изпълнителни директори сумите както следва: 43 013,02/четиридесет и три хиляди и тринадесет евро и два евроцента/ евро- главница; 3 994,79/три хиляди деветстотин деветдесет и четири евро и седемдесет и девет евроцента/ евро- възнаградителна лихва за периода от 10.10.2019г. до 24.08.2021г.; 9 985, 63/девет хиляди деветстотин осемдесет и пет евро и шестдесет и три евроцента/ евро- мораторна лихва за периода от 10.10.2019г. до 12.09.2021г.; 59,06/петдесет и девет евро и шест евроцента/ евро- такси по договора в евро за периода от 27.04.2020г. до 12.09.2021г.; 101,71 /сто и едно евро и седемдесет и един евроцента/ евро- имуществени застраховки за периода от 18.05.2019г. до 12.09.2021г.; 140/сто и четиридесет/ лева- такси по договора в лева за периода от 11.11.2019г. до 12.09.2021г.; 120/сто и двадесет/ лева- нотариални разноски за периода от 11.11.2019г. до 12.09.2021г. ведно със законната лихва върху главницата от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както отхвърля иска в частта му за разликата над присъдения до претендирания размер главница от 60 845.56 евро /шестдесет хиляди осемстотин четиридесет и пет евро и петдесет и шест евроцента/.

ОСЪЖДА Р. СТ. Т., ЕГН ***** от ***** да заплати на „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Витоша, ул. „Околовръстен път“ №260, представлявано от Димитър Шумаров и Петя Николова Димитрова- изпълнителни директори направените в настоящото производство разноски, съразмерно на уважената част от исковете в размер на 11163.84 лева /единадесет хиляди сто шестдесет и три лева и осемдесет и четири стотинки/.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Бургаския апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____